

○ (๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๓๖ / ๒๕๓๙

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๒ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙

ความอาญา

ระหว่าง	[พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
		นายแมน นุ่มละมุล	จำเลย

เรื่อง ลักทรัพย์ ความผิดต่อพระราชบัญญัติวิฤตกรรมนากรม

	จำเลย	ฎีกาตัดคำ	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์	ลงวันที่ ๒๕	เดือน กรกฎาคม	พุทธศักราช ๒๕๓๘
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๓	เดือน เมษายน	พุทธศักราช ๒๕๓๙

โจทก์ฟ้องว่า ระหว่างวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ถึง
วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๗ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกันจำเลย
ได้ทำและมีเครื่องวิทยุคมนาคม โดยการนำโทรศัพท์มือถือยี่ห้อโมบิล่า
ซีดีแมน ๒๐๐ มาทำการปรับจูนโดยใช้เครื่องดีเลอโค้ด (รหัสประจำ
เครื่องโปรแกรม) หมายเลข ๕๐๐๐๐ และถือปดเส้นสัญญาณโทรศัพท์
หมายเลข ๕๕๗๓๓๓๖ ซึ่งเป็นคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ระบบเซลลูลาร์ ๙๐๐
มือถือของบริษัทแอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย
เข้าเครื่องโทรศัพท์มือถือดังกล่าวจนสามารถใช้ส่งและรับวิทยุคมนาคมได้
แล้วจำเลยได้ลักเอาไปซึ่งสัญญาณโทรศัพท์หมายเลข ๕๕๗๓๓๓๖ ของ
ผู้เสียหาย คิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๘,๗๓๓ บาท โดยทุจริต โดยใช้
โทรศัพท์มือถือดังกล่าวส่งและรับวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต
จากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เหตุเกิดที่แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน
และแขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน ต่อมา
วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๗ เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมโทรศัพท์มือถือ
ที่จำเลยทำ มี และใช้ในการกระทำความผิดพร้อมแบตเตอรี่แท่นชาร์จ

- ๓ -

๑ ชุด เป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติวิฤตยคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๔, ๖, ๒๒, ๒๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ วรรคกลางเพื่อให้ไว้ใช้ในราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข และให้ จำเลยใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน ๒๔,๗๓๓ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด

ตามพระราชบัญญัติวิฤตยคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๖ ประกอบด้วย มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔

อีกวรรคหนึ่ง ให้เรียกกระทรวงลงโทษฐานทำ มี และใช้เครื่องวิฤตย

คมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท และฐานลักทรัพย์

จำคุก ๒ ปี รวมจำคุก ๒ ปี และปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การ

รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ

ให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๑ ปี และ

ปรับ ๕,๐๐๐ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๙, ๓๐ วรรคกลางเพื่อให้ไว้ใช้ในราชการกรมไปรษณีย์

- ๘ -

โทรเลข และให้จำเลยใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน ๒๘,๗๓๓ บาท แก่ผู้เสียหาย
ด้วย

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษ โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อใน

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาวินิจฉัย

ในประการแรกว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่

ปัญหานี้แม้คู่ความมิได้ยกขึ้นฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ

ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบด้วย

มาตรา ๒๒๕ คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า ระหว่างวันที่ ๑๖ กรกฎาคม

๒๕๓๗ ถึง ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๗ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน

จำเลยได้ทำและมีเครื่องวิทยุคมนาคม โดยการนำโทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อ

โมบิล่าซีดีแมน ๒๐๐ มาทำการปรับจูนโดยใช้เครื่องดีเลอโค้ดหมายเลข

- ๘ -

๕๐๐๐๐ และถือปึกค้ำสัญญาบัตรศัพท์หมายเลข ๕๕๓๓๓๖ ซึ่งเป็น
ค้ำสัญญาบัตรศัพท์ระบบเซลล์ลู่ล่า ๕๐๐ มือถือของบริษัทแอดวานซ์
อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย เข้าเครื่องโทรศัพท์
มือถือดังกล่าวจนสามารถใช้ส่งและรับวิทยุคมนาคมได้ แล้วจำเลยได้
บังอาจลักเอาไปซึ่งสัญญาบัตรศัพท์หมายเลข ๕๕๓๓๓๖ ของผู้เสียหาย
คิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๕,๗๓๓ บาท โดยทุจริต โดยใช้โทรศัพท์มือถือ
ดังกล่าวส่งและรับวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
ผู้ออกใบอนุญาตนั้น ขอให้ลงโทษฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๓๕ จำเลยให้การรับสารภาพ เห็นว่า ที่ฟ้องระบุว่าจำเลย
นำโทรศัพท์มือถือมาทำการปรับจูนและถือปึกค้ำสัญญาบัตรศัพท์หมายเลข
๕๕๓๓๓๖ ของผู้เสียหายแล้วใช้ทำการรับส่งวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้
รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตนั้นก็ เป็นเพียงการทำการ
รับส่งวิทยุคมนาคม โดยอาศัยค้ำสัญญาบัตรศัพท์ของผู้เสียหายโดย
ไม่ได้รับอนุญาต หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการแย่งใช้ค้ำสัญญา
บัตรศัพท์ของผู้เสียหายโดยไม่มีสิทธิในตัวเอง จึงมิใช่เป็นการเอาทรัพย์

ของผู้อื่นไปโดยทุจริต การกระทำของจำเลยตามฟ้องจึงไม่เป็นความผิด
ฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ แม้จำเลยจะให้การ
รับสารภาพก็ตาม เมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์
ต้องพิพากษายกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
๑๘๕ วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยมาตรา ๒๑๕ และมาตรา ๒๒๕ ที่ศาลล่าง
ทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์นั้น ไม่ต้องด้วย
ความเห็นของศาลฎีกา

ปัญหาต่อไปมีว่า ควรรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยหรือไม่
เห็นว่า เมื่อฟังว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์แล้ว จำเลยยังคงมี
ความผิดฐานทำ มี และใช้เครื่องวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก
เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘
มาตรา ๖, ๒๓ ทั้งศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษปรับจำเลย ๕,๐๐๐ บาท
เท่านั้น และโจทก์มิได้อุทธรณ์ในลักษณะขอให้เพิ่มเติมโทษจำเลยสูงขึ้น
ปัญหาเรื่องควรรอการลงโทษจำคุกหรือไม่ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยต่อไป
ฎีกาจำเลยฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก่เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดฐานลักทรัพย์
นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายสมมาตร พรหมานกุล

นายชลล บุญเนตร

นายกอบเกียรติ รัตนพานิช

อ้างคดี _____ [7] ม.๑ ๕๐
ผู้ มาตามหนังสือศาล _____
ที่ _____ ลงวันที่ _____
ตรวจแล้ว ผลเห็นจ.มาด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน

ตรวจแล้ว

รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ

ลัดดา พ/ท